

NR. 10. OPZEGGING VAN TOELATINGSOVEREENKOMST IS IN CASU NIETIG.

Weliswaar sprake is er sprake van een verre van optimale samenwerking tussen eiser en de directie van verweerster, maar de gronden waarop de opzegging is gebaseerd zijn zowel afzonderlijk als tezamen genomen onvoldoende om deze opzegging te kunnen dragen.

Scheidsgerecht Gezondheidszorg

(prof.mr. T.A.W. Sterk, voorzitter, mr. D.A.C. Slump, mr. A.M. Balk, dr. P.D.J. Vegt en R. Rohling, leden, met bijstand van mr. M. Bitter als griffier)

30 augustus 2001

Arbitraal vonnis (00/01) in de zaak van:

A,
wonende te Z,
eiser,
gemachtigde, aanvankelijk mr. H.A. Schenke en mr. E.Ph.R. Sutorius, thans mr.drs. E.C.M. Wagemakers,
tegen

De Stichting B,
gevestigde te Y,
verweerster,
gemachtigde: aanvankelijk mr. H.P. Utermark, thans mr. H.J. Sluijters.

1 De procesgang

- 1.1 Het Scheidsgerecht heeft op 8 april 1998 tussen partijen een arbitraal vonnis gewezen onder kenmerk 97/16. De inhoud van dit vonnis geldt als hier geheel ingevoegd. Bij dat vonnis is de beslissing in het geschil tussen partijen aangehouden en bepaald dat eiser zijn werkzaamheden intussen zou voortzetten onder begeleiding van C, althans zodanige begeleider als partijen nader mochten overeenkomen. Ter uitvoering van het bepaalde in het vonnis van 8 april 1998 heeft begeleiding plaats gevonden door C.
- 1.2 Verweerster is de rechtsopvolgster onder algemene titel van het D-ziekenhuis.
- 1.3 Partijen hebben, nadat C de begeleiding had beëindigd, verzocht de behandeling van het geschil voort te zetten, waarna achtereenvolgens verweerster en eiser elk een nadere memorie bij het Scheidsgerecht hebben ingediend. Daarbij heeft verweerster geconcludeerd tot afwijzing van de vordering van eiser met bepaling van de datum waarop eisers toelating eindigt op de eerste van de maand waarin het Scheidsgerecht vonnis wijst en met veroordeling van eiser in de kosten van het geding, waaronder een bijdrage in de kosten van juridische bijstand aan de zijde van verweerster. Eiser heeft zijn vordering vervolgens als volgt geformuleerd, dat hij het Scheidsgerecht verzoekt:
primair
sub 1
de opzegging door verweerster van de toelatingsovereenkomst tussen partijen nietig te verklaren;
sub 2
verweerster te gebieden alle benodigde medewerking te verlenen aan een procedure waarbij een door beide partijen in onderling overleg en bij gebreke van overeenstemming daarover binnen één maand na de uitspraak door de voorzitter van het Scheidsgerecht aan te wijzen derde, bindend voor zowel verweerster als eiser, zal vaststellen of, en zo ja, onder welke voorwaarden en op welke termijn, er een tweede dermatoloog zal komen in het E locatie X.
subsidiar
verweerster te veroordelen om terzake van de (wijze van) opzegging van de toelatingsovereenkomst aan eiser te betalen een schadevergoeding, zowel materieel als immaterieel, door het Scheidsgerecht in goede justitie te bepalen en voorts verweerster te gebieden aan de toelatingsovereenkomst van een

opvolger van eiser de voorwaarde te verbinden dat deze de goodwill van de praktijk van eiser overneemt volgens de geldende normen van de orde van medisch specialisten.

zowel primair als subsidiair

verweerster te veroordelen in de kosten van het geding, waaronder een bijdrage in de kosten van juridische bijstand aan de zijde van eiser.

- 1.4 Beide partijen hebben nog nadere producties aan het Scheidsgerecht toegezonden. Nadat elk van partijen nog een aantal producties had toegezonden heeft de mondelinge behandeling plaatsgevonden op 26 mei 2000 te Utrecht. Daarbij waren tegenwoordig eiser, vergezeld van zijn echtgenote en zijn gemachtigde, en van de zijde van verweerster de heren F, voorzitter van de Raad van Bestuur, G, voorzitter van de Raad van Toezicht, H, voorzitter van de medische staf, I, J, algemeen directeur, K, medisch directeur, en de gemachtigde van verweerster. De gemachtigden hebben pleitnotities overgelegd. Het Scheidsgerecht heeft de behandeling aangehouden om aan de zijde van verweerster getuigen te horen. Eiser heeft vervolgens nog enkele producties toegezonden. Tenslotte heeft eiser zijn primaire vordering sub 2 in zoverre gecorrigeerd dat het Scheidsgerecht zal beslissen omtrent de verplichting een tweede dermatoloog toe te laten.
- 1.5 Nadat een dag voor het verhoor van de getuigen was bepaald heeft de gemachtigde van verweerster bericht dat de getuigen niet bereid zijn om ter zitting van het Scheidsgerecht te verschijnen. Het verhoor heeft daarom geen doorgang gevonden. Partijen hebben tenslotte elk nog een nadere memorie ingediend en haar standpunten gehandhaafd.

2 De samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiser is sedert 1 november 1987 als dermatoloog toegelaten tot het ziekenhuis van verweerster. Hij is werkzaam in een éénmanspraktijk.
- 2.2 Het D-ziekenhuis te X is per 1 januari 2000 gefuseerd met het L-ziekenhuis te W. In laatstgemeld ziekenhuis wordt de dermatologie beoefend door een drietal (thans: twee) dermatologen, tezamen vormend de maatschap V-W.
- 2.3 Verweerster heeft de toelatingsovereenkomst bij brief van 3 juni 1997 opgezegd. Als gronden voor de opzegging heeft verweerster aangevoerd, dat eiser ondanks waarschuwingen op ernstige wijze de plichten veronachtzaamt welke de toelatingsovereenkomst hem oplegt en voorts dat hij de samenwerking binnen het ziekenhuis zodanig bemoeilijkt, en ondanks herhaalde waarschuwingen blijft bemoeilijken, dat zijn voortgezette werkzaamheden binnen het ziekenhuis redelijkerwijze van verweerster niet kan worden geleverd.
- 2.4 De aan die opzegging door verweerster ten grondslag gelegde feiten zijn weergegeven in een brief van 13 februari 1997 en een brief van 9 augustus 1993 en zijn ten dele reeds weergegeven in het arbitrale vonnis van 8 april 1998. In de brief van 13 februari 1997 wordt A in kennis gesteld van het voornemen de toelatingsovereenkomst te beëindigen. In deze brief wordt onder verwijzing naar de brief van 9 augustus 1993 gerefereerd aan het feit dat in 1993 is overwogen om de procedure tot beëindiging van de toelatingsovereenkomst te volgen.
- 2.5 De brief van 9 augustus 1993 maakt melding van een tweetal voorvallen die de directie met zorg vervulden en aanleiding gaven tot beraad. Die voorvallen betroffen de weigering van eiser met de directie nog eens door te praten en het met vakantie gaan door eiser zonder adequate waarneming. De brief stipt vervolgens de volgende problemen aan:
- “reeds kort na uw toelating hebt u zich op een volstrekt onaanvaardbare wijze uitgelaten jegens het toenmalige hoofd van de Afdeling Huidziekten van het M-ziekenhuis;
 - u hebt in de weg gestaan aan een samenwerking met de maatschap dermatologie te V;
 - u bent in conflict geraakt met uw volledige staf, hetgeen het ziekenhuis noodzaakte uw staf volledig te vervangen;
 - na uitvoerig overleg is, op 1 juni 1992, een formele overeenkomst met u gesloten waarin tegemoet is gekomen aan uw wens om een tweede dermatoloog aan te trekken, hoewel de erkenning daartoe geen ruimte biedt, doch kort nadien bent u gaan stellen dat die overeenkomst onder de druk van de omstandigheden tot stand zou zijn gekomen, en hebt u te kennen gegeven dat u een extramurale

dermatologische polikliniek wilde creëren, in verband waarmee u zelfs een kort geding in het vooruitzicht hebt gesteld;

- het stafbestuur heeft zijn ernstige teleurstelling over uw opstelling uitgesproken;
- brieven van u van 1 oktober en 12 oktober aan respectievelijk de algemeen directeur en de huisartsen in de regio X slaan in ernstige mate de plank mis;
- het stafbestuur heeft bij brief van 10 november 1992 geadviseerd dat er geen goede grond bestond voor het starten van een extramurale dermatologische polikliniek in X en dat de vorenbedoelde, door u later afgewezen, overeenkomst zou behoren te worden nagekomen;
- overleg daaromtrent met de door u als bemiddelaar voorgestelde heer N, heeft niet tot overeenstemming geleid en de heer N heeft recent te kennen gegeven dat hij zich genoodzaakt ziet zijn bemiddelingspoging op te schorten;
- de directie werd, en wordt, betrokken in een onverkwikkelijk geschil tussen u en een vroegere medewerkster van u.”

2.6 In de brief van 13 februari 1997 vat verweerster de problematiek als volgt samen:

- Reeds in 1993 is ernstig overwogen op de in artikel 21 van de toelatingsovereenkomst voorziene procedure, leidend tot opzegging van uw toelatingsovereenkomst, te volgen.
Verwezen zij naar de brief aan u van 9 augustus 1993, welke brief u stellig nog bekend is doch waarvan een afschrift aan deze brief wordt gehecht.
Ongeveer gelijktijdig werd een aankondiging ontvangen dat van uw zijde een kort geding aanhangig was gemaakt bij het Scheidsgerecht
In een kort daarop gevolgde bespreking werd door uw raadsman medegedeeld dat het kort geding zou worden ingetrokken en dat van uw zijde en voorstel zou worden gedaan teneinde te trachten de verhouding te normaliseren.
- Nadien hebben vele gesprekken met u, met bijstand van de heer N, plaatsgevonden.
In een dergelijk gesprek in november 1994 hebt u zich ineens op het standpunt gesteld dat u “rehabilitatie” verlangde terwijl door u tevens schadevergoeding werd verlangd. Alhoewel u is medegedeeld dat voor uw standpunt geen gronden bestonden en dat uw eisen van de hand werden gewezen hebt u gemeend daarbij te moeten persisteren.
Op verzoek van u heeft de Raad van Toezicht u, in tegenwoordigheid van uw raadsman, ontvangen, bij welke gelegenheid er met klem bij u op is aangedrongen om uw gedrag te corrigeren. Nadien bent u blijven dreigen met een vordering tot schadevergoeding. Voorts verlangde u andermaal een onderhoud met de Raad van Toezicht, thans over een andere kwestie, en hebt u uw problemen voorgelegd aan de Medische Staf.
- Vervolgens hebt u een conflict gecreëerd met betrekking tot de aangeboden polikliniekrumten in de polikliniek O. Ondanks het feit dat uw opstelling door een ieder werd afgewezen hebt u, op losse grond, andermaal een kort geding bij het Scheidsgerecht aanhangig gemaakt. Bij de behandeling van het kort geding was duidelijk dat uw vordering zou worden afgewezen waarna u uw vordering hebt ingetrokken. Vervolgens werd afgesproken dat nog eens een gesprek zou plaatsvinden.
- Laatstbedoeld gesprek heeft plaatsgevonden doch redelijk overleg met u bleek niet mogelijk.
In de Medische Staf werd besproken of uw handelwijze geen reden zou moeten zijn om u als staflid te royeren. De Staf besloot om daarvan vanwege de ernstige consequenties “vooralsnog” af te zien. De Staf besloot echter dat zij unaniem van mening was dat u ten onrechte uw eisen liet prevaleren boven het belang van de overige maatschappen en het ziekenhuis en dat daardoor de goede gang van zaken ernstig werd geschaad en dat dit voor de Staf niet aanvaardbaar was.
U bent er door onze raadsman voor gewaarschuwd dat u er rekening mee diende te houden dat tot opzegging van uw toelating zou worden besloten indien u in uw houding zoudt volharden.
- Desalniettemin meende u met betrekking tot de u aangeboden polikliniekrumten nogmaals een kort geding bij het Scheidsgerecht aanhangig te moeten maken.
Bij de behandeling van dit kort geding is door onze raadsman nogmaals duidelijk gesteld dat uw opstelling het voortbestaan van uw toelating ernstig in gevaar bracht. Ook de Voorzitter van het Scheidsgerecht heeft u op dat risico gewezen.
Uw vordering werd, zoals te verwachten was, afgewezen.
- Ondanks al het voorgaande hebt u gemeend het indienen van een verzoek tot het gelasten van een voorlopig getuigenverhoor – naar wij begrijpen met betrekking tot het aanbod van polikliniekrumten aan u – aan te moeten kondigen.”

2.7 Eiser heeft zich tot het Scheidsgerecht gewend en de opzeggingsgronden bestreden en daaraan de conclusie verbonden dat de opzegging nietig is. Eiser stelt dat zijn kwaliteiten als dermatoloog buiten kijf en tussen partijen buiten ieder debat staan. Hij staat bekend als een consciëntieus en hardwerkend

dermatoloog met een grote en goed lopende praktijk. Zijn verstandhouding met de medische staf acht hij normaal. In verband met de grote werklast en surménage is overeengekomen een tweede, part-time, dermatoloog aan te trekken en door de directie toegezegd dat zij zich zou beijveren voor uitbreiding van de erkenning. De directie heeft evenwel laten weten aan die uitbreiding niet langer te willen meewerken. De in 1992 en 1993 gevoerde gesprekken tussen de directie, eiser en de heer N over de tweede dermatoloog liepen op niets uit. Het inmiddels hoog opgelopen conflict wordt in augustus/september 1993 bijgelegd en de gesprekken worden hervat. Na anderhalf jaar maakt de directie daaraan een einde. Eiser heeft bezwaar tegen de ruimte die hem voor zijn afdeling wordt aangeboden in de voormalige verpleegstersflat, polikliniek O. Hij spant een kort geding aan om tot behoorlijk overleg te komen. Toen dat werd toegezegd trok hij zijn vordering in. Omdat bleek dat de directie vervolgens slechts de eigen opties bespreekbaar acht, wendt eiser zich opnieuw tot het Scheidsgerecht. Ofschoon hij in dat kort geding in het ongelijk wordt gesteld, wordt hij er mee geconfronteerd dat eerder niet bespreekbare uitbreiding van de aan hem toegewezen ruimte wel (grotendeels) realiseerbaar blijkt te zijn. Om duidelijkheid te verkrijgen in de besluitvorming en over zijn rechtspositie vraagt hij een voorlopig getuigenverhoor aan, dat hij weer intrekt als bekend wordt dat de verbouwing niet doorgaat. Het standpunt van het Stafbestuur met betrekking tot de opzegging van de toelatingsovereenkomst is neutraal. De staf wenst zich niet met het conflict in te laten.

- 2.8 Verweerster weersprekt dat de kwaliteiten van eiser als dermatoloog buiten kijf staan en dat hij goed functioneert. Hij heeft geen samenwerking met zijn collegae en geen regeling voor diensten en waarnemingen. De praktijk is geografisch en organisatorisch geïsoleerd. De maatschap te W wijst samenwerking met eiser af. Bij het ziekenhuis komen ook klachten over eiser binnen. De samenwerking met een tweetal dermatologen die een privé-kliniek in V dreven was voor het ziekenhuis van groot strategisch belang mede in verband met de uitbreiding van de erkenning. Die beoogde samenwerking sprong af op de onredelijke opstelling van eiser. De beide dermatologen gingen vervolgens een samenwerking aan met het ziekenhuis te W, waar vervolgens de erkenning is uitgebreid.

3 De bevoegdheid van het scheidsgerecht

Voor de bevoegdheid van het Scheidsgerecht wordt hier verwezen naar hetgeen onder nummer 3 werd overwogen in het vonnis van 8 april 1998.

4 De beoordeling van het geschil

- 4.1 Vooropgesteld moet worden dat de verwijten die verweerster aan eiser maakt met betrekking tot zijn vakmatig functioneren in zijn praktijk niet aan de opzegging van de toelatingsovereenkomst ten grondslag zijn gelegd en daarom geen grond kunnen opleveren om de opzegging in stand te laten. Bovendien vinden deze verwijten geen steun in het verslag van de visitatie van 28 mei 1997. De visitatiecommissie complimenteert eiser met zijn moderne praktijkvoering. De praktijk bestrijkt, aldus de commissie, een grote regio en is gezien de adherentie te groot voor één dermatoloog. De commissie is van oordeel dat het ziekenhuis in X in eiser een vakinhoudelijk goede dermatoloog heeft. Naast een goede naam onder collegae en een terzake kundige aanpak van dermatologische problemen beschikt eiser volgens de commissie over een goede onderzoeksmentaliteit, getuige zijn promotieonderwerp, vele publicaties en begeleiding van promovendi; hij heeft een uitstekend 'record' ten aanzien van nascholing. Een brief van C van 26 november 1997 is van soortgelijke strekking en bevestigt de bekwaamheid van eiser als dermatoloog. In zijn brief van 7 september 1999 verklaart C dat hem is gebleken dat eiser zich maximaal inzet voor een hoogwaardige dermatologie. Het Scheidsgerecht is dan ook van oordeel dat de vakbekwaamheid van eiser als dermatoloog buiten twijfel is en dat hij onder vakgenoten als een bekwaam dermatoloog naam geniet.
- 4.2 Verweerster verwijt aan eiser het destijds niet tot stand komen van een samenwerking met de dermatologen uit V. Eiser heeft aangevoerd goede gronden te hebben om niet met deze commercieel ingestelde dermatologen in zee te gaan. Verweerster heeft die gronden niet weersproken. Vervolgens zijn die dermatologen een samenwerking aangegaan met de maatschap in W en zijn eiser en verweerster in 1992 een overeenkomst aangegaan met betrekking tot het aantrekken van een tweede dermatoloog in X. Daarom valt niet in te zien dat verweerster in 1997 nog aan eiser een verwijt kan maken van het afspringen van de samenwerking met de dermatologen te V.

- 4.3 Het verwijt van verweerster dat eiser in conflict is geraakt met zijn staf gaat er aan voorbij, zoals eiser onweersproken heeft gesteld, dat er sedert 1992 een goede samenwerking bestaat tussen eiser en zijn team. Dit vindt steun in het verslag van de visitatiecommissie. Ook dit verwijt is in 1997 niet meer relevant.
- 4.4 Partijen verwijten elkaar dat de in 1992 gesloten overeenkomst tot het aantrekken van een tweede dermatoloog te X geen resultaat heeft opgeleverd. Deze kwestie speelde zich blijkbaar af voordat er sprake was van een fusie met het ziekenhuis te W. In 1992 of 1993 is het overleg tussen partijen over de uitvoering van die overeenkomst vastgelopen. Verweerster stelt zich thans kennelijk op het standpunt dat in het kader van de fusie een uitbreiding in X niet meer aan de orde is, doch een invulling van een vacature dient plaats te vinden door de maatschap. Bij de mondelinge behandeling is namens verweerster naar voren gebracht dat de vacature te X vervuld kan worden als er één maatschap van dermatologen tot stand komt. Hiermee is feitelijk deze problematiek thans achterhaald.
- 4.5 Zoals reeds onder 4.2 in het vonnis van 8 april 1998 werd overwogen, is de kwestie van de verplaatsing van de poli niet meer aan de orde. Reeds voordat tot opzegging van de toelatingsovereenkomst werd overgegaan was bekend geworden dat de verbouwing niet doorging en is het niet meer tot een voorlopig getuigenverhoor terzake gekomen. Daargelaten of de aankondiging van een dergelijk getuigenverhoor geschikt kon zijn om de goede verhoudingen tussen partijen te bevorderen, kan niet gezegd worden dat het aan eiser niet vrij zou staan om via deze weg duidelijkheid te scheppen in de gang van zaken rond de voorbereiding van de verplaatsing van de poli.
- 4.6 De door verweerster aan eiser gemaakte verwijten met betrekking tot het gebrek aan samenwerking met de overige leden van de medische staf heeft in de eerste plaats betrekking op de verhuizing van de poli. Van recenter datum dan de opzegging is het verwijt met betrekking tot zijn opstelling in het harmonisatietraject. Eiser stelt onweersproken dienaangaande dat hij in mei 2000 met de toen voorliggende eindvoorstellen akkoord is gegaan. Beide verwijten zijn daarom op zich in verband met de opzegging niet meer van belang.
- 4.7 Met betrekking tot de samenwerking met de dermatologen te W heeft verweerster een brief van 28 december 1999 overgelegd van de algemeen directeur van het L-ziekenhuis te W. In die brief wordt als standpunt van de dermatologen te W vertolkt, dat er met eiser niet valt samen te werken. Een onderbouwing van het standpunt van deze dermatologen ontbreekt. Ter zitting is op dit punt ook geen, althans geen afdoende, verduidelijking gegeven. Het Scheidsgerecht heeft verweerster daarom verzocht die dermatologen als getuigen te doen horen. Deze dermatologen hebben bij brief van 17 november 2000 aan verweerster doen weten dat zij niet bereid zijn als getuigen te verschijnen; zij wensen niet bij een conflict tussen partijen betrokken te worden. Derhalve kan het Scheidsgerecht niet de conclusie trekken dat zij samenwerking met eiser volstrekt afwijzen en daartoe voldoende gronden hebben.
- 4.8 Klachten, die bij verweerster over eiser binnenkomen, zijn door verweerster niet genoemd onder de gronden tot opzegging. Zij zijn eerst ten processe aangevoerd. Zij betreffen een inmiddels uitgesproken misverstand met een bejaarde patiënte en een geschil met een patiënt over een declaratie van een gering bedrag. Hieruit kan naar het oordeel van het Scheidsgerecht niet de conclusie worden getrokken dat er over eiser vaak wordt geklaagd.
- 4.9 In verband met het voornemen van verweerster om de toelatingsovereenkomst met eiser op te zeggen bericht het stafbestuur bij brief van 29 april 1997 aan de Raad van Toezicht van verweerster, dat de problemen de competentie van de staf en het stafbestuur overstijgen en dat het stafbestuur en daarmee de gehele staf wel geïnformeerd willen blijven over de verdere gang van zaken. Bij brief van 12 mei 1997 aan de Raad van Toezicht neemt een drietal maatschappen en een drietal medisch specialisten stelling tegen de voorgenomen opzegging. Bij brief van 16 november 1999 bericht het stafbestuur dat het geen termen aanwezig ziet tot het innemen van een ander standpunt. Hieruit concludeert het Scheidsgerecht dat het stafbestuur tot tweemaal toe zich niet omtrent de opzegging heeft willen uitspreken, laat staan dat het daarmee heeft ingestemd.
- 4.10 C stelt in zijn brief van 7 september 1999 dat hij een drietal adviezen aan partijen heeft gegeven:
- (1) Het aanwenden van de hulp van een personeelsmanagement consultant om de samenwerking tussen eiser en de directie te verbeteren en om samenwerkingsverbanden met collega's te optimaliseren.

- (2) Het realiseren van een samenwerkingsverband met de collega's te V-W. Dit samenwerkingsverband valt samen met de bestuurlijke fusie van de ziekenhuizen te W en X.
- (3) Het instellen van een begeleidingscommissie te X door de medische staf om de activiteiten van eiser maximaal ten goede te laten komen aan de breedte van de zorg door het D-ziekenhuis.

Hij schrijft verder dat eiser de consultant niet opportuun vond, maar wel hechtte aan een goede samenwerking met de dermatologen in de regio, met name t.a.v. de dienstenregeling, en aan de instelling van een begeleidingscommissie door de medische staf. De medische staf te X wenste echter geen begeleidingscommissie in te stellen, aldus C.

- 4.11 Het Scheidsgerecht kan zich aansluiten bij de adviezen van C en meent dat eiser deze drie adviezen integraal dient te aanvaarden en ook nu en in de toekomst behoort na te leven, voorzover dit in zijn macht ligt. Dat de staf niet bereid was tot het instellen van een begeleidingscommissie kan aan eiser uiteraard niet worden tegengeworpen; zulks valt slechts te betreuren.
- 4.12 Uit het hierboven onder 4.7 , 4.9 en 4.10 overwogene blijkt dat de staf, c.q. de collegae buiten het conflict tussen partijen wensen te blijven en geen standpunt wensen in te nemen met betrekking tot de vraag in welke zin het conflict zou moeten worden opgelost of beslecht. Een standpunt van de staf, c.q. collegae, kan dus niet bijdragen tot een beslissing van het Scheidsgerecht in de door verweerder voorgestane zin.
- 4.13 Het voorgaande voert het Scheidsgerecht tot de conclusie dat er weliswaar sprake is van een verre van optimale samenwerking tussen eiser en de directie van verweerder, maar dat de gronden waarop de opzegging is gebaseerd zowel afzonderlijk als tezamen genomen onvoldoende deze opzegging kunnen dragen. De opzegging zal daarom worden nietig verklaard.
- 4.14 Vast staat dat verweerder bereid is de openstaande vacature voor een dermatoloog te vervullen en bereid is deze dermatoloog te X werkzaam te laten zijn als er een maatschap tussen de bij de ziekenhuizen van verweerder werkzame dermatologen tot stand komt. Hoewel de toelatingsovereenkomst, gesloten in 1987, de verplichting tot het werken in een maatschap niet stelt, acht het Scheidsgerecht die voorwaarde in beginsel niet onredelijk. Het is het Scheidsgerecht overigens niet bekend of tussen partijen inmiddels anders is overeengekomen met betrekking tot de verplichting om te werken in een maatschap of ander samenwerkingsverband. Nu gemelde voorwaarde van een maatschap of wellicht ander samenwerkingsverband nog niet is vervuld is er geen grond voor toewijzing van hetgeen eiser vordert met betrekking tot de toelating van een tweede dermatoloog te X.

5 **De beslissing**

- 5.1 De opzegging van de toelatingsovereenkomst wordt nietig verklaard.
- 5.2 De kosten van het Scheidsgerecht, begroot op f 12.915,- , zullen door partijen bij helfte worden gedragen. Deze kosten zullen allereerst ten laste van het door eiser gestelde depot, groot f 10.000,-, worden gebracht, zodat verweerder aan het Scheidsgerecht f 2.915,- en aan eiser f 3.542,50 dient te vergoeden. Overigens dragen partijen ieder haar eigen kosten.
- 5.3 Het anders of meer gevorderde wordt afgewezen.